

Onze verantwoordelijkheid als gelovigen

door: P. Fuzier

Mattheüs 14:22-33

Bij de meeste onderwerpen uit de Schrift zijn er twee verschillende kanten, die duidelijk moeten worden onderscheiden, als wij de listen van de duivel willen vermijden:

1^e de kant van God;

2^e onze eigen verantwoordelijkheid.

Wij staan graag stil bij de kant van God. Aangezien wij door een vijandige wereld gaan, willen wij er graag aan denken dat wij veilig zijn in de handen van Hem, die machtig is en die ons liefheeft tot het einde. Misschien merken wij dat onze wandel vaak te wensen overlaat, maar wij herhalen even vaak dat onze God een God van genade is, die ons tot hiertoe heeft gedragen en ons zal dragen tot aan het eind van de reis. Dat stelt ons geweten gauw gerust en wij leven een beetje zorgeloos verder, terwijl wij nauwelijks denken aan onze eigen verantwoordelijkheid. Wij willen graag genieten van onze voorrechten, terwijl wij de verantwoordelijkheid voor de christelijke wandel laten rusten. Wij vergeten dan dat wij niet echt van onze voorrechten kunnen genieten, dan alleen naarmate wij beantwoorden aan onze verantwoordelijkheid.

Wij spreken, of horen anderen graag spreken over wat God voor ons heeft gedaan, al onze zegeningen, de wederkomst van de Heer, het hemelse geluk. Dat verblijdt onze harten. Maar wij worden gauw moe om vermaan en onderwijs over onze verantwoordelijkheid aan te horen. Als wij op deze manier worden aangesproken, fluistert de vijand ons in het oor: 'God is goed, vol genade en barmhartigheid, wij moeten op Hem rekenen! Zou Hij Zijn beloften niet nakomen?' Onze vijand is heel slim. Hij vermomt zich als een engel des lichts en zijn dienaren doen zich voor als dienaars van de gerechtigheid (2 Kor. 11:14-15). Hij prijst als het ware de kenmerken van God en moedigt ons aan op Hem te vertrouwen.

Zo ging het ook tijdens de verzoeking van de Heer Jezus in de woestijn! Satan probeerde de volmaakte Mens te laten struikelen door Hem de zijde van God voor te stellen: *"Als U Gods Zoon bent, werp Uzelf dan naar beneden; want er staat geschreven: 'Zijn engelen zal Hij bevel geven aangaande u, en zij zullen u op de handen dragen, opdat u niet misschien uw voet aan een steen stoot'"* (Matt. 4:6). Dat wil zeggen: 'Luister naar

mij. U kunt op God rekenen. Hij zal U zeker bewaren, want Hij heeft het beloofd'.

Komt de vijand ons niet vaak op die manier verzoeken en probeert hij ons zó niet op een weg van ongehoorzaamheid aan God te brengen? Hij zegt: 'Je bent toch een kind van God. God bewaart je en daarom moet je je niet ongerust maken, want dat betekent twijfel aan Zijn macht'. Gebeurt het helaas niet, dat wij naar de stem van de tegenstander luisteren en ons laten verleiden? Soms kunnen wij zover afdwalen, dat wij denken door het geloof te leven en menen dat de kracht van God ons zal bewaren op een weg van onafhankelijkheid!

Satan heeft de Heer Jezus de kant van God voorgesteld, de macht van Hem die Zijn beloften had gedaan aan de Christus, de tweede Mens (Ps. 91). Maar de volmaakte Mens *kon niet* de kant van de verantwoordelijkheid uit het oog verliezen en daarom antwoordde Hij: *"Er staat ook geschreven: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken"* (Matt. 4:7). Wat een onderwijs en wat een voorbeeld voor ons!

Deze beide zijden, Gods kant en ónze kant, die van onze eigen verantwoordelijkheid, worden ons dikwijls in het Woord voorgesteld. Als wij trouw willen wandelen, laten wij dan vermijden slechts één zijde te beschouwen. Laten wij ze ook niet met elkaar verwarren. Want dat doen wij als wij tegen een gelovige, die in een slechte toestand is en die zich bevindt op een weg waar hij ernstig faalt in zijn verantwoordelijkheid, zouden zeggen: 'God heeft beloofd: *"Ik zal u geenszins begeven en u geenszins verlaten"* (Hebr. 13:5). Daarom, ga door, wees niet bang als je moeilijkheden tegenkomt, of als de weg afgesloten is door een muur of met doornen (Hos. 2:5). Het komt erop aan dat God machtig is!' Deze gelovige zou op die manier ertoe gebracht worden te volharden op een weg die hij eigenlijk zo snel mogelijk moest verlaten.

Zowel voor het heil (1) als voor de wandel (2) stelt het Woord ons beide kanten duidelijk voor:

1. Voor het heil schrijft Paulus: *"Want uit genade bent u behouden, door het geloof"* (Ef. 2:8). Gered door genade, dat is de kant van God. Maar eenieder is verantwoordelijk te geloven wat God in Zijn Woord

zegt. Wat Hij heeft gedaan in Christus, dat wordt aan het geloof voorgesteld. Alle mensen zijn dus verantwoordelijk voor God en degene die weigert te geloven, kan niet gered worden. Men wil soms de verantwoordelijkheid weglaten en zegt dat God een genadig God is die alle mensen zal behouden. De vijand gebruikt daarvoor listige redeneringen. Hij zegt bijvoorbeeld: God wil dat alle mensen behouden worden (1 Tim. 2:3-4) en Hij is soeverein – “De HERE doet al wat Hem behaagt” (Ps. 135:6) – dus niemand zal verloren gaan! Zo sust de satan het geweten. Listig bedient hij zich van het Woord, doordat hij Góds kant voorstelt en de kant van de verantwoordelijkheid weglaat.

2. Zo ook voor de wandel. Hier geldt het beginsel: “(...) u, die in de kracht van God door het geloof bewaard wordt tot de behoudenis” (1 Petr. 1:5). Voor het heil is de *genade* de kant van God, en voor de wandel is het de *kracht* van God. In beide gevallen is de kant van onze verantwoordelijkheid: *het geloof*. God is machtig ons voor struikelen te bewaren, en dat te midden van een wereld met talrijke gevaren. Blijven staan bij Gods kracht alleen, hoe groot die ook is, en menen te kunnen wandelen zonder al te veel zorg over onze verantwoordelijkheid te hebben, zou een ernstige dwaling zijn en ons tot treurige ervaringen voeren.

Heel veel uitdrukkingen, die door de apostelen in de brieven worden gebruikt, komen in een helder licht te staan als wij de omstandigheden beschouwen, die zij hebben meegemaakt. Om de betekenis te begrijpen van 1 Petrus 1:5, moet men daarbij lezen Mattheüs 14:22-33. Hier vraagt Petrus aan de Heer: “*Heer, als U het bent, beveel mij naar U toe te komen over de wateren*”. De Heer zei: “*Kom!*” Dat woord was voldoende voor Petrus en in het geloof heeft hij het bootje verlaten; hij wandelde op het water naar de Heer Jezus. Niemand kan op water wandelen. Geen enkele gelovige heeft zelf de nodige kracht om trouw in deze wereld te wandelen. Wij hebben goddelijke kracht nodig, die niet van onszelf is. Alleen de Heer kan deze kracht geven, en Hij geeft die als antwoord op ons geloof.

In het eerste deel van deze geschiedenis wordt Petrus bewaard in de kracht van God door het geloof, zodat hij vooruitkomt zonder te zinken. Zolang hij het oog op de Heer Jezus gericht houdt – het enige Voorwerp voor het geloof – kan hij op het water wandelen. Hij beheerst in zeker opzicht de omstandigheden en verheerlijkt de Heer door zijn geloof. Dat is de manier voor de gelovige om aan zijn verantwoordelijkheid te beantwoorden! Maar de vijand is bezig om dit soort resultaten te verhinderen. Hij richtte de blik van Petrus op iets anders dan op de Heer. Hij liet hem zien dat de wind zo sterk was. Op hetzelfde moment werd Petrus bang en begon hij te zinken.

Was de kracht van de Heer minder geworden? Nee, die kan niet veranderen, die is altijd dezelfde. Waarom wandelde Petrus dan op het water in de eerste helft van deze geschiedenis, terwijl hij daarna begon te zinken? Omdat hij aanvankelijk geloofde in het bevel van de Heer. Hij geloofde dat de Heer machtiger was dan alle

losgeslagen elementen. Hij ging moedig voorwaarts met het oog gericht op Hem. Maar in het tweede deel van de geschiedenis wankelde zijn geloof en was Christus niet meer het Voorwerp waarop zijn blik was gericht.

De tegenstander stelt ons niet altijd de *vijandschap* van de wereld voor, die ons met angst en vrees kan vervullen, om onze blik van Christus af te richten. Hij bedient zich ook vaak van de aantrekkelijkheden van de wereld. Hij probeert voortdurend onze aandacht te trekken, en de middelen die hij daartoe gebruikt zijn aangepast aan de toestand waarin wij ons bevinden.

Het eerste wat de vijand doet is ons hart van Christus af te trekken en ons oog op iets anders te richten. Als hij daarin geslaagd is, zijn wij zijn prooi. De kracht van God heeft dan geen uitwerking meer op ons om ons te bewaren, zoals ze ook geen uitwerking meer had op Petrus om hem boven water te houden. Natuurlijk was er de wanhoopskreet van de discipel en de hulp van de Heer, die de hand uitstreckte om hem op te richten toen hij begon te zinken – een beeld van de priesterlijke dienst, die Hij nu uitoefent – maar de pijn blijft van het in het water gezonken te zijn geweest. De Heer weet ons in onze val op te vangen; dat is echter geen excuus voor onze val. Het moet ons niet tot de conclusie brengen: ‘Als ik val, zal de Heer mij toch wel weer opvangen’.

Wij weten dat geen enkele gelovige in zichzelf de kracht heeft aan zijn verantwoordelijkheid te voldoen. Daarom moet het besef van onze verantwoordelijkheid ons niet ertoe brengen te denken, dat wij iets kunnen doen uit *onzelf*. Dan zouden wij met *onzelf* bezig zijn en die toestand is geschikt om de wanhoop en de angst van Romeinen 7 in iemand voort te brengen. Het besef van onze eigen verantwoordelijkheid moet ons evenmin ertoe brengen verdienstelijke werken te willen verrichten. Integendeel, het moet ons ertoe brengen onze volledige onmacht te realiseren en ons te werpen op de genade en de kracht van God. Alleen op deze manier kunnen wij de “*Heer waardig wandelen tot al zijn welbehagen, terwijl u in alle goed werk vrucht draagt en opgroeit door de kennis van God*” (Kol. 1:10).

De enige voorwaarde is: dat wij het oog richten op de Heer Jezus en ons hechten aan Hem. Dat gold toen voor Petrus, maar nu ook voor ons. In dit opzicht en in alle andere dingen blijft Hij, die de volmaakte Mens op aarde was, voor ons het ware Voorbeeld. Door de profetische geest kon Hij zeggen: “*Bewaar Mij, o God!*” Zo deed Hij een beroep op Gods kracht om Hem als Mens op aarde te bewaren. Maar Hij kon de zijde van de verantwoordelijkheid ook niet miskennen en voegde dan ook eraan toe: “*Want ik betrouw op U*” (Ps. 16:1 SV). Zijn vertrouwen was volkomen. Zijn geloof hechtte zich aan Iemand die onophoudelijk voor Hem stond: “*Ik stel mij de HERE bestendig voor ogen*”. Zo ondervond Hij de oneindige kracht van Hem, die Hem ondersteunde en tot het einde toe bewaarde: “*Omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet*” (Ps. 16:8).

Hij is hierin de Voorloper en de Leidsman geweest, tot aan het einde. Hij is de Voleinder van het geloof (Hebr. 12:2). Laat ons oog op Hem gericht zijn in de heerlijkheid waar Hij nu is, terwijl wij in ogeschouw nemen hoe Hij op aarde heeft gewandeld.

Onze verantwoordelijkheid is zo groot, dat wij niet eraan kunnen beantwoorden zonder deze onmetelijke goddelijke hulpbronnen. Laat ons geloof onophoudelijk werkzaam zijn, het geloof dat zich aan Christus hecht, dat ons doet leven door Hem en onze blik op Hem

richt. Als dat ontbreekt, kunnen wij ook niet rekenen op Gods kracht om ons voor struikelen te bewaren en zullen wij de macht van de tegenstander moeten ondervinden.

God geve ons genade ervoor bewaard te blijven dit door de praktische omstandigheden te moeten merken, die ons telkens zouden herinneren aan een vernederende val en aan de pijn die er is doordat wij de naam van de Heer hebben onteerd.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1950-228](#)

Titel: [Notre responsabilité](#)

© Oude Sporen 2007